

't Ezelsvel

Postiljon van de Vlaamse Academici - Regio Brugge

Nr. 133 - Januari '25

Die dag op de chemo...

Wie in een ziekenhuis wordt opgenomen, ook al is het 'in dagkliniek', krijgt heden ten dage een verdwaaibandje om de pols met vermelding van naam, voornaam, geboortedatum, een QR-code en nog enkele uitsluitend voor ingewijden bedoelde cijfercombinaties.

Bij elke medische handeling waarbij toestellen en medicijnen te pas komen, wordt ter identificatie nog eens naar je naam en geboortedatum gevraagd. Terecht overigens, al zie ik niet in wie mijn plaats op oncologie bedrieglijk zou willen innemen.

Waar ik te gast ben (een gasthuis heet het onder meer nog in het Brabants), is op de mobiele kapstok waaraan de baxters hangen, sinds enkele weken een pompje bevestigd. Het lijkt op een wekkerradio en moet door plastic buisjes een vijftal baxters op verantwoorde wijze, na elkaar of soms paarsgewijs, laten leegdruppelen in mijn geplaagd lichaam. Een soort loodgieterij eigenlijk.

Daarvoor staan vandaag drie verpleegsters rond mij, want zij moeten met het nieuwe toestel routine opdoen en mogen vanzelfsprekend geen fouten maken. 'Verpleegkundigen' moet ik schrijven want er is op die dienst ook één man. Omgekeerd feminisme en in elk geval een lelijk woord. Dat vindt mijn buurman de brandweerkundige ook. Die dames dus kennen mij al anderhalf jaar bij naam, maar de vragen moeten gesteld worden.

Voor mij de kans om voor een groot publiek mijn afgezaagde maar in die kringen nog onbekende quote te plaatsen. Wat nu volgt is woordelijk authentiek.

De lange: *mijnheer Brouckaert?*

Ik: *ja*

De kleine: *geboortedatum?*

Ik: *1 oktober 1943. Negen maanden tevoren was het oudejaarsavond. De grappige: dat moet nogal een vuurwerk geweest zijn die nacht!!!*

Mochten mijn ouders het daarboven gehoord hebben, zij vuurden de bliksemschichten van Zeus op mij af.

